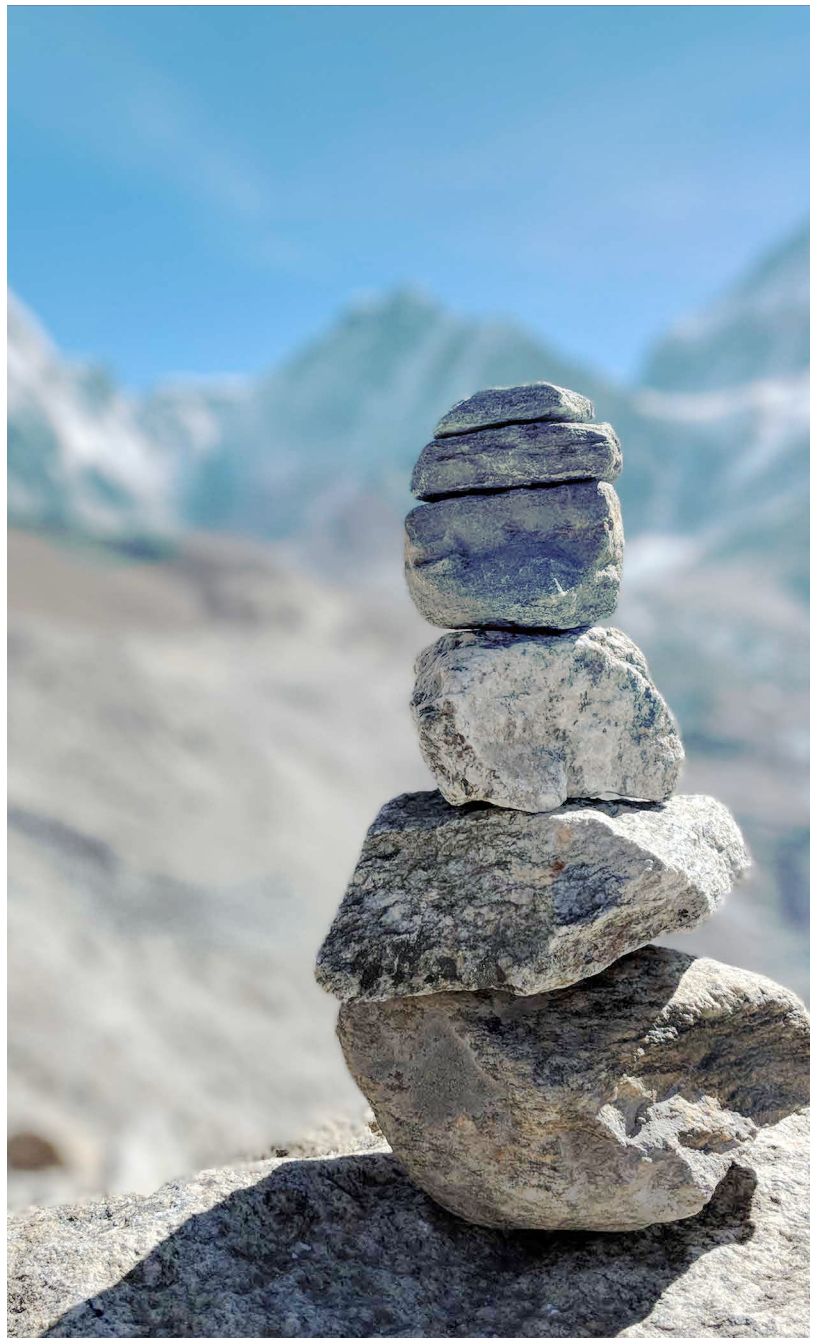

Heler worden

Over vriendschap en verlies

TEKST: NORBERT KOOPEN • BEELD: JAN RANFT

50 jaar geleden lagen drie vrouwen in een ziekenhuis. Het was oktober, de herfst was net ingevallen. Ze waren zwanger, deze drie vrouwen. Op de 18e beviel de eerste van een dochter, op de 20^e de tweede van een zoon en op de 21^e beviel ook de derde van een zoon. Deze drie vrouwen, gebonden door het geven van leven, werden vriendinnen in de kleine stad aan het water. De moeders van de jongens bleken praktisch naast elkaar te wonen, en zo werden de jongens vrienden. In de wieg, de box en op de stenen achter het huis. Ze waren veel bij elkaar in die eerste jaren van hun leven. De oudste sterk, krachtig en de leider. De jongste lachend en volgend. Broers waren het. Ze hadden het goed. >

Bijna vijf jaar na hun geboorte overleed de vader van de jongste jongen plotseling. Nog geen jaar later overleed de vader van de oudste door een auto-ongeluk. Twee jaar later overleed de vader van het meisje aan kanker. Drie vrouwen, gebonden door het geven van leven, nu ook verbonden door de dood. Het verlies in hun jonge levens maakte de vriendschap tussen de jongens nog krachtiger. Naar dezelfde scholen, samen op zwemles, op vakantie, voetballen bij de sloot, fikkie stoken in de bosjes en veel logeren. Je zag ze altijd samen. Uren brachten ze met elkaar door.

Het verlies was groot en drukte op de families. De jongste jongen had het zwaar. Maar zoals Leonard Cohen zo mooi zingt: 'There is a crack in everything. That's how the light gets in.' Zo vond ook hij licht in de duisternis. In de vriendschap met de oudste jongen, maar ook bij diens moeder. Ze was gastvrij en gaf hem een dikke knuffel als hij naast zijn vriend in het tweepersoonsbed op zolder lag. Ondanks de zwaarte hadden ze het nog steeds goed. Totdat de moeder van de jongste een relatie kreeg. Hij verhuisde naar de grote stad, werd weggetrokken uit de vriendschap, weg van het licht. Hij miste zijn vriend en de kleine stad. Zijn lichtbron en vluchtweg was afgesneden. Uit alle macht probeerde hij de vriendschap te behouden. Elke schoolvakantie waren de jongens bij elkaar, in de grote of de kleine stad.

Maar langzaam verwaterde de vriendschap. De oudste kreeg een vriendin en werd gegrepen door dat nieuwe leven. Uiteindelijk was er alleen nog maar op de verjaardagen contact: op 20 en 21 oktober, een plichtsgetroouw bericht aan elkaar. Gebonden door slechts hun geboortedagen verdwenen de herinneringen en hun verbinding naar de achtergrond, en uiteindelijk vervaagde zelfs die.

Ieder had nu zijn eigen leven, een gezin en kinderen. Totdat de jongste hoorde dat de moeder van de oudste kanker had. Hij volgde het via de zijlijn en hoorde dat het steeds slechter ging, tot het moment daar was dat ze op sterven lag. Hij had zich de afgelopen jaren gerealiseerd wat deze vrouw voor hem betekende en

wilde dat met haar delen. Hij pakte pen en papier en schreef haar een brief. Hij vertelde haar dat zijn gedachten bij haar waren. Dat haar liefde, warmte en gastvrijheid hem zo goed hadden gedaan tijdens de zware jaren uit zijn jeugd. Dat zijn vriend en hij het goed hadden gehad. En dat hij daar met veel dankbaarheid en liefde aan terugdacht. Hij berichtte zijn vriend, die hij al tijden niet meer had gesproken. Hij wilde hem graag steunen, zoals ze dat altijd hadden gedaan. Hij kon niet anders. Ze waren toch broers?

*'There is a crack in everything.
That's how the light gets in'*

De dankbaarheid bij de oudste en zijn moeder was voelbaar, toen hij de brief voorlas op haar sterfbed. De jongens voelden opnieuw de verbinding uit hun jonge jaren. In de weken daarna vertelde de jongste over de weg hij de afgelopen jaren had afgelegd om zijn vader terug te vinden. Welke beweging hij had gemaakt om meer rust te vinden in dat enorme verlies. Toen vroeg de oudste aan de jongste: 'Wat kan ik voor jou doen?' Na enig nadenken zei de jongste: 'Wil je mijn oudere broer weer zijn?' De oudste antwoordde: 'Ja, dat wil ik.' En hij zei er meteen bij: 'En als ik me verstop, kom je me dan halen?' De jongste knikte.

De jongste nodigde de oudste uit om mee te gaan naar een van zijn favoriete plekken, de Italiaanse bergen. En zo liepen ze in de herfst zij aan zij naar een bergpas, waar ze een 'Steenmannetje' maakten voor hun overleden vaders en uit dankbaarheid voor hun hervonden vriendschap. Een prachtig cadeau voor hun 50ste verjaardag. 🐾